

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtak in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopošilja do odpovedi. — Udje „Katol. tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5, vsprejema naročnine, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne pettivrste za enkrat 15 vin., za dvakrat 25 vin., za trikrat 35 vin. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede zjutraj. — Ne zaprite reklamacije so poštnine proste.

Strup iz Narodne stranke.

Po izkušnja potrjena resnica je, da najhujši nasprotniki niso tisti, ki nastopajo proti nam odkrito, četudi sovražno, ampak tisti, ki nam v obraz hlinijo naklonjenost, celo zadržujejo prijateljstvo, v srcu pa kuhajo srd in sovražstvo, ki dobi svoj dejanski izraz v činih, s katerimi nas hočejo oškodovati.

Zgodovina krščanstva potrjuje isto resnico. Niso bili za katoliško cerkev najusodnejši časi takrat, ko se je očito in srdito napadala z mečem, jeklenim ali umstvenim, temveč največ škode je trpela v isti dobi, ko so njeni nasprotniki — to so vsi tisti, ki nočejo dati Bogu, kar je božjega — se ovijali s krščanskim plaščem, ki so hodili med ljudstvo.

Da se o tem prepričamo, nam ni treba v knjigi zgodovine daleč listati nazaj. Ustavimo se kar pri drugi polovici pretečenega stoletja, ter bomo spoznali, kako je v tem oziru cerkvi in narodom škodoval liberalizem, ki je pod krinko krščanstva razširjal takozvana svobodomiselnost, pa ni gojil prave prostosti, ampak prostaštvo, in tako duševno in telesno zastrupljal tiste, ki so vanj verovali.

Tudi naši mladi liberalci, ki se zbirajo v Narodni stranki, izkušajo v svojo korist igrati tisto zgodovinsko ulogo, ki so jo nekaj igrali judovski farizeji, ki so glavni vzorniki vseh liberalcev.

Narodna stranka je po svojem programu in po svojih voditeljih skozinskoz liberalna in vsled tega protikrščanska. Da bi pa omamili in k sebi privabili naše ljudstvo, ki je v svoji ogromni večini globoko verno, venomer zadržujejo po shodih in osobito po svojih listih, da so tudi kristjani, celo dobri in bogabojni kristjani. Se nedavno je „krščanski“ Roplek na shodu napredne mladine v Zalcu slovesno izpovedal, da pristaši Narodne stranke niso proti cerkvi, temveč proti duhovnikom, ne proti veri, temveč proti klerikalizmu.

Ko bi znali naši liberalci pametno in trezno misliti, česar pa ne znajo, ker jih zasleplja strast, bi morali spoznati, da brez duhovnikov ni cerkve. Kdor se torej ustavlja, da bi se povsod v javnosti, v šoli, v zakonodaji izvajala verska načela, ta ne dela samo proti duhovnikom, katerim je v prvi vrsti poverje-

na gojitev in branitev teh načel, temveč proti Kristusovi cerkvi. In ker brez cerkve ni krščanstva, je tak človek ne samo protiklerikalec, ampak tudi protikristjan.

In taka je res Narodna stranka. Njeni lastni listi so posvetili v njo, kakor z Röntgenovimi žarki ter pokazali vso njeno notranjščino do zadnjega kotička v srcu. Ti listi so pokazali, da je celo bistvo Narodne stranke prenapolnjenb sovražstva ne samo proti duhovnikom in cerkvi, ampak tudi proti krščanstvu kot takemu.

Pred dobrim tednom je namreč „Narodni Dnevnik“ priporočal delo češkega svobodomiselnega in strastno protikrščanskega pesnika Macharja, ki imenuje krščanstvo strup iz Judeje. „Nar. Dnevnik“ je v svoji predrznosti zaklical med slovensko ljudstvo: „Citajte Macharja!“

Potemtakem je tudi „Narodnemu Dnevniku“ kot priporočitelju tega dela krščanstvo strup iz Judeje.

Če je pa krščanstvo strup iz Judeje, njegov početnik Kristus ne more biti Bog. In res, „Narodni Dnevnik“ trdi, da je nauk o Kristusovem božanstvu zmota. Zmota je, torej učiti, da je Kristus pravi Bog.

S temi besedami se je „Narodni Dnevnik“ odpovedal Kristusu-Bogu, odpovedal se je pravemu krščanstvu. Narodna stranka, ki stoji za tem listom, je torej ne samo protiklerikalna, ampak tudi odločno in jasno proti Kristusu, izrazito protikrščanska.

Zato je ta stranka največja nesreča za naš narod. Odkar se je naš narod pokristjanil, so Slovenci vedno zavestno in trdno verovali v Kristusa — Boga. Ta vera jim je bila že od nekaj let in pripomoček zoper vsako zlo, duševno in telesno, v tej veri so našli pravo in resnično odrešenje. Katoliška vera je bila našemu ljudstvu zmiraj najtrdnjša opora ne samo za življenje posameznika, ampak tudi celotnemu ljudstvu najkrepkejša in v gotovih časih edina zaslomba za narodni obstanek. Kdor torej v našem ljudstvu izpodkopava temelje pravi in živi Kristusovi veri, ta mu obenem ruši podlago za nadaljnjo bivanje kot narod.

To vero imenuje „Narodnega Dnevnika“ vzornik, češki pesnik Machar, strup iz Judeje.

Odgovoren za te bogoskrunske besede je „Narodni Dnevnik“, ki jih priporoča, češ: Citajte jih! Vera v Kristusa-Boga, Kristusovi rešilni nauki, katoliška vera — strup iz Judeje?! Ne, vi „kristjani“ Narodne stranke, krščanstvo ni strup! Kristusova vera je največja sreča za posameznika in za cele narode, krščanstvo je največji blagor, edino upanje in tudi edina rešitev za posamezne ljudi, za narode, za človeštvo.

Strup pa ste vi in vaša hinavska stranka. Ta strupena gadja zalega lazi in plazi okoli po naših domovini ter z blestečimi in sladkimi besedami prihuljeno vabi ljudi k sebi, da bi potem v nje zabdla svoj strupoviti zob ter izlila v nje strup verske brezbriznosti in protikrščanstva.

Posebno okoli slovenske mladine lazi in se zvi-ja ta strupena kača. Zato kličemo vse poklicane činitele na branik.

Pazite na ta strup iz Narodne stranke! Če se hinavcem Narodne stranke posreči zastupiti našo mladino, zastupijo s tem bodočnost našega naroda.

Kličemo tudi našim vrlim krščanskim mladencem in dekletom: storite svojo dolžnost, da ohranite sebi in drugim največji biser slovenskega naroda, vero krščansko! Organizirajte se povsod! Množite dan na dan vrste krščanske mladine z novimi prijatelji in pristaši! Napredujte v znanju in čednosti, potem vam ne bo škodil strup iz Narodne stranke!

Davek na vino.

(Piše kmet iz ormoškega okraja.)

Glede nameravanega davka na vino smo pač vsi vinogradniki enih in istih misli. Vino se nikakor ne sme višje obdačiti. Na Stajerskem imamo vino že itak dovolj obdačeno, ne moremo ga spraviti v denar, in češ nočeš smo prisiljeni, ga prodati za naravnost sramotno nizko ceno. Ako se vino obdači, bomo vinogradniki še večji siromaki. V gostilnah se bo vino podražilo, revnejši sloji si ga ne bodo več mogli privoščiti, in posledice, ki nastanejo s tem za vinogradnika, si lahko vsakdo misli.

Treba je le pomisliti, kako velikanske stroške ima vinogradnik z obdelovanjem svojih vinogradov.

PODLISTEK.

Roka ob križu.

(Konec.)

„Čakaj no!“ zakliče zdaj France. „Hudirja, ti že veš, kako me imaš popolnoma pod oblastjo. Da ti voljo izpolnim, vidiš, položim roko na križ in rečem: Bog me kaznuj, če lažem!“

Pri teh besedah položi res roko na križ in izgovori malomarno prisego.

Katica je mislila zdaj res, da mu je storila krivico. Vroče ji je postalo pri misli, da mu je vzbudila upanje samo, da je izpeljala svojo nakano, in ni vedela, kako bi se rešila iz te zagate.

Ze se je začelo temniti in megla je legla na okolice. Deklici je postalo v bližini moža, ki ga je še vedno imela za morilca, tesno pri srcu.

„Kaj naj še vse storim?“ vpraša nestrpnost se-daj lovec.

„Danes me pusti samo iti domov.“

„In smem jutri priti v svatbo?“

„Poskusiš lahko“, odgovori dekle, ki se je hotela kolikor mogoče hitro rešiti moža, da je ne bi še dalje spremljal.

Med tem, ko hiti ona proti vasi, se obrne on proti domu.

Pri kapelici se enkrat obstane in zakliče, na glas se smejoč:

„Babja vera! Kako bi mogel križ zaklicati morilčevo ime? Neumnost: Kaj ne, ti boš lepo molčal, kakor tudi jaz ne bom povedal, da je bil drugi strel iz moje puške. In tega ne storim prej, dokler ti ne odpreš ust in vsega ne poveš.“

Tako govori z glasnim krohotom proti križu obrnjen.

„France!“ se začuje zdaj globok glas; lovec ostrmi. Kaj je bilo to? Lovcu je bilo, kakor bi ga kdo po glavi udaril in ob tla vrgel. Omahnil je na-

klečalo ter poln groze strmel na križ. Kmalu se zopet zravna.

„Kaj je to? Tu se nekaj ne godi pravnim potom. Kdo tu?“

Ravno hoče stopiti za kapelo, ko stopita izza nje učitelj in župan.

Lovec omahne poln groze.

„Kaj naj to pomeni?“ zakliče obema z nesramnim, a trepetajočim glasom. „Kaj sta prisluškovala? Pfu! Pojdita k vragu!“

„To je tvoja pot“, reče učitelj. „Najina pelje k orožnikom!“

„Kaj hočeta tam?“ vpraša lovec, na vsem telesu trepetajoč. „Zahvalita Boga, da nimam puške pri sebi; oba postrelim!“

„Kakor si gozdarja ustrelil, lopov“, dopolni župan osorno.

„Kdo je to rekel?“

„Ti sam! Pojdiva“, reče nato k učitelju, „čas je. Tukaj nimava kaj več opraviti.“

Molče je strmel lovec nekaj časa za njima. Hotel se je siliti k škodoželjnemu krohotu, a ni se mu posrečilo. S pestjo se udari ob čelo in zakriči s hripavim glasom:

„Tako neumno, tako neumno! Samega sebe izdati. Ze sem mislil, da sem igro dobil — in samega sebe izdati. O, prokleta! Le pojdite po orožnike, bomo videli!“

Grozno razburjen hiti domov. Edino dekle pošlje v vas po vina.

Ko se ta po četrt uri vrne, najde lovca mrtvega na tleh ležati. Pognal si je kroglo v srce. Na mizi je pa pustil listič, ki ga je še sam napisal:

Krojač Tone je nedolžen. Drugi strel na gozdarja je bil iz moje puške. Na svetu nimam ničesar več upati, zato končam življenje.

France, grajski lovec.

Katica je prišla na pol obupana v vas. Ko gre mimo županove hiše, vidi v njej smolarja Andreja. Naglo hiti v sobo, da bi ga še enkrat natanko vpra-

šala, a Andrej je našel steklenico z žganjem ter se že napil.

„Torej ti ostaneš pri tvoji izpovedi, da drugi strel za prvim ni ne za očenaš pozneje?“ ga vpraša deklica.

„Seveda, seveda, za očenaš je bilo“, odgovori zmešano ves pijan. „Ena, dva, tri ne moreš puške nabiti. Kakor rečeno, za očenaš pozneje je bilo, kakor gotovo sem nobel gospod!“

„Ti si osel“, odgovori dekle jezno, „kako kot si vzrasel“, zapusti hišo, da bi pohitela k Tonetovi materi in se tam zjokala. Po jedni uri se poslovi in odide proti svoji hišici.

„Nič ne pomaga“, reče k stari manjci. „Vsa naša molitev in upanje je bilo zaman. Sovražnik je močnejši kot midve. Tone ostane zaprt in midve umreva od žalosti.“

V tem trenutku se odprejo vrata in učitelj vstopi.

„Veselo poročilo: Tone je nedolžen, France je ustrelil gozdarja!“

„Kdo je to rekel?“ vpraša Katica brez sape.

„France sam. Rekel in napisal je.“

In povedal jima je vse, kar se je zgodilo pri kapelici in o njegovem samo-moru doma.

„Popolnoma naravno se je stvar zgodila. Zenska zvižaja je zopet enkrat zmagala. Da sva z županom malo zmrzovala, nič ne stri. Tone bo prost, to je gotovo!“

In solze so polile navzoče.

Nekoliko dni pozneje se je vrnil Tone v svojo domačo vas od vseh prijazno sprejet.

Kmalu potem je bila ženitev.

Nobena puška ni smela od sedaj naprej več v hišo.

Kar je še smel vrteti, je bila igla in klarinet in še dandanes je znan kot najboljši krojač in pa gođec.